

dyrkningens Rentabilitet. Det kom til det Reulsat, at samtlige Driftsudgifter beløb sig til 45 Øre pr. Centner Roer. I Aar er der for hvert Centner Roer af Fabrikkerne betalt 61 Øre. Naar man saa regner de 45 Øre som Driftsudgift, bliver der 16 Øre netto paa hvert Centner Roer. Gennemsnitshøsten har været 320 Centner pr. Td. Land, og naar man saa tager de 16 Øre 320 Gange, bliver Roedyrkernes Nettoindtægt 51 Kr. 20 Øre. Lægges saa dertil, hvad Affaldet, der jo faas tilbage, kan anslaaes at være værd, nemlig 24 Kr. 80 Øre, bliver altsaa Nettoindtægten 76 Kr. pr. Td. Land, medens Statskassen faar 71 Kr. pr. Td. Land. Man har villet sammenligne Skatten paa Brændevin og Bajerskøl med Skatten paa Sukker, men det passer jo slet ikke. Sukker produceres udelukkende af indenlandsk Raastof, Brændevin og Bajerskøl kun til Dels. Den meste Brændevin brændes af Majs, og man begynder ogsaa at bruge Majs til Ølproduktionen og indforskriver jo for øvrigt en hel Del Byg fra Udlandet til Malt til Bajerskøl. Den Sammenligning passer altsaa ikke. Sukkeret er desuden et godt Næringsmiddel og et Krydderi, som giver Maden Velsmag. Det nydes af alle i hele Folket hele Livet igen. Brændevin og Bajerskøl nydes kun af Mænd, hverken af Børn eller af Kvinder, altsaa kun af $\frac{1}{4}$ af Befolkningen. Man regner det for at være heldigt, naar Sukkerforbruget i et Land er stort, men man anser det for en stor Ulykke, naar Forbruget af Bajerskøl er stort. Sammenligningen mellem Sukkeret og Brændevin og Bajerskøl passer altsaa absolut ikke. Hvis man gaar ind paa vort Forslag, altsaa nedsætter Afgiften paa Roesukker yderligere med $\frac{3}{4}$ Øre pr. Pund, saa at den bliver $1\frac{1}{2}$ Øre pr. Pund, vilde Roedyrkernes faa 25 Kr. mere i Udbytte af hver Td. Land, og Afgiften vilde synke fra 71 Kr. til 46 Kr. pr. Td. Land. Med disse Ord skal jeg foreløbig slutte og anbefale Forslaget til velvillig Overvejelse.

Finansministeren (Hørring): Sukkeret har jo her hos os ligesom i andre Lande i lang Tid været betragtet som en Artikel, der med Føje har været belagt med Told, navnlig det, man kalder Finanstold, altsaa en Told, hvis Hensigt er at skaffe Staten en Indtægt. Da vi selv gik over til at blive Sukkerproducenter her i Danmark, var det jo derfor en Selvfølge, at man maatte gaa til at lægge en Konsumafgift paa den indenlandske Sukkerproduktion, for saaledes at opretholde Finanstolden

paa Sukker. Det er da sket her, og det er ogsaa sket andre Steder paa samme Maade, og ved Loven af 1ste April 1891 er Forholdet endelig blevet ordnet saaledes, at vi have en Told paa Sukker af 3 Øre, en Konsumafgift paa indenlandsk Roesukker af $2\frac{1}{4}$ Øre, og den Forskel, der fremkommer herigennem, er en Beskyttelse for den indenlandske Sukkerproduktion. Spørgsmaalet er nu, om denne Beskyttelse er tilstrækkelig, og det er jo dette, som det foreliggende Forslag besvarer derhen, at Beskyttelsen er utilstrækkelig, og at den bør være større. Ordføreren for Forslagsstillerne har i saa Henseende henvist til, hvorledes Sukkerproduktionen hos os maa blive trykket i høj Grad, navnlig gennem Eksportpræmierne i Udlandet, der stille Sukkerproducenterne her under særlig ugunstige Vilkaar. Dette kan jo ikke bestrides. Imidlertid kan Spørgsmaalet være det, hvorledes da Eksportpræmien i Udlandet kommer til at virke. Den kan komme til at virke ind paa to Maade, enten saaledes, at den trænger Omraadet for det danske Sukker tilbage, at altsaa Indførselen af fremmed Sukker er steget, eller saaledes at den kun virker som trykkende paa Prisen. Hvad nu angaar den første Maade, at den altsaa skulde trænge Markedet for det indenlandske Roesukker tilbage, skal jeg sige, at dette ikke er Tilfældet. I saa Henseende vise Tallene, at Roesukkerproduktionen tværtimod i de sidste 3 Aar, som jeg skal omtale, er steget meget betydelig, og Indførselen er til Gængæld aftagen. Forholdet har været det, at der i Aarene 1895, 1896 og 1897 er indført i Millioner Pund 47,₆, 42,₈ og 45,₈. Der er samtidig fortoldet ligeledes i Millioner: 46,₀, 38,₇ og 39,₅. Her er altsaa ikke nogen Stigning til Stede i det indførte Kvantum, der er tværtimod nogen Nedgang. Samtidig forholder det sig for det indenlandske Roesukker saaledes, at der er tilvirket i de Aar, jeg nævned, 1895, 1896, 1897, i Millioner Pund 88,₅, 88,₃ og 96,₇ og der er samtidig afgiftsberigtiget, det vil altsaa sige udgaaet til Forbrug her i Landet, 61,₆, 73,₉ og 80,₈. Altsaa de fremmede Eksportpræmier træde ikke hindrende i Vejen for det indenlandske Sukkermarked, men derimod er det jo givet, at de virke til en Nedsættelse af Prisen, idet Prisen maa holdes nede for at kunne holde det udenlandske Sukker ude. Med Hensyn til Prisnedsættelsen maa det dog vel erindres, at den er afhængig ikke alene af de fremmede Eksportpræmier, men i det hele taget af de